

Modlitba umělce 2012

Možná si pamatujete, že jsem tu s popelavým čelem stál již před rokem, když jsem předčítal „Modlitbu umělce“ za nepřítomného Romana Soumara, básníka a fotografa. Letos však padl návrh, že bych zde mohl vystoupit s něčím vlastním. „Vždyť nejsem žádný umělec!“ bránila se ve mně má programátorská dušička. „Psal jsi v mládí básničky? Psal!“ zněl jeden z protiargumentů. Jenže o romantickém srdci a lyrickém okouzlení z dívčích kadeří tato modlitba určitě být nemá. Ale pak jsem si uvědomil, že by zde na tomto místě mohl nyní stát kdokoliv z nás, protože každý z nás je vlastně svým způsobem umělcem – „umělcem života“.

„Umění žít“ není samozřejmě žádnou jednoduchou uměleckou disciplínou, na žádné umělecké škole se jí nevyučuje a navíc vyžaduje od každého umělce všestranné nadání. A stejně tak, jak různí jsme my lidé, tak různorodé bývají i naše životní výtvořiny. Někdo třeba celý život „kreslí“ jen samé naivní obrázky. Vycházejí-li však upřímně od srdce, rádi jim promineme, že neodrážejí žádný velký umělecký růst, nýbrž jen čistotu autorovy duše. Jiní naopak kolem sebe chrlí monumentální veledíla a složité kompozice, ale mnohdy jim pořádně nerozumí ani oni sami. Bohužel vzniká také mnoho děl, které bychom v galerii života klidně postrádali, protože z nich jde strach nebo s sebou v nějaké podobě přinášejí samotné zlo. Ale naštěstí stále existují umělci života, na jejichž díla se chodíme velmi rádi a opakovaně dívat a jejichž vernisáže jsou pro nás opravdovým svátkem.

Zastavme se nyní právě u těchto uměleckých pláten života a ptejme se, proč se nám zrovna tato tolik líbí a proč jsou jejich autoři naší duši tak blízcí. Je to tou harmonickou paletou barev, jež dobře ladí s naším světovým názorem? Je to tím trochu tajemným světlem, které s neskrývanou nadějí prosvětluje okolní temné pozadí? Je to těmi výstižnými, s láskou propracovanými detaily, nebo spíše jasnou srozumitelností a přehledným konceptem celé kompozice, podtrhující známé životní moudro „v jednoduchosti je krása“? Ano, určitě je to tím vším dohromady, ale tím hlavním důvodem, proč před takovými životními výtvořinami s úžasem vydechneme a pomyslíme si „To je ale krása, takhle bych to chtěl umět také“, je velmi prostý. A tím bývá harmonický soulad s věčnými úmysly a dokonalým svatým dílem „Umělce Nejvyššího“, tedy toho, jehož i nejvíce milujeme.

Když máme při své životní tvorbě před očima ono „Já jsem cesta, pravda a život“, cítíme, že má naše činnost nějaký smysl, jde nám mnohem lépe „od ruky“ a že svým životem skutečně vytváříme něco pravdivého, nádherného a láskyplného - nejen pro sebe, ale především pro druhé. A naopak, kdykoliv z této cesty někde sejdem, začnou v našem životním umění převažovat směry jako existencialismus a nihilismus.

Přáním každého z nás určitě je, aby po sobě zanechal na tomto světě něco krásného a trvalého, co by obohatilo duchovní pokladnici celého lidstva a co by mohly další generace dále rozvíjet. Žijme proto tak, abychom každým dnem svého pozemského života vytvářeli do oné věčné „Boží galerie“ poctivá umělecká díla – jakkoliv drobná, ale přesto vždy cenná.

Milostivý Pane, pokorně Tě prosíme, abys nám v této každodenní tvorbě s láskou pomáhal. Amen.